

Lars Løkke Rasmussen tale ved Folketingets åbningsdebat

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Partiformand for Moderaterne

Dato

6. oktober 2022

Sted

Folketingssalen

Tusind tak for det. Tak til statsministeren for åbningsredegørelsen, som hun kom med i går, nej i forgårs – det hele går lidt stærkt i øjeblikket, men åbenbart ikke så stærkt.

Men jeg vil nu starte lidt længere tilbage, for i søndags var det 50 år siden, at den danske befolkning stemte os ind i EF, og det er der jo ganske få herinde, der er gamle nok til at kunne tage et ansvar for eller æren for. Jeg var selv kun 7 år gammel, så jeg husker det kun meget svagt. Men ikke desto mindre blev min ungdom formet af den visionære beslutning: et Danmark, der åbnede sig, øget eksport, øget import, velstand, fremgang, der blev råd til mere, både mere nær og mere fælles velfærd; parcelhusene skød op, gymnasierne skød op som paddehatte, der var nærmest en statsgaranti for, at vi, datidens ungdom, nåede længere end vores forældre med bedre uddannelse, bedre job, højere indkomst og bedre levestandard.

Det er jo det Danmark, jeg er vokset op i, og det Danmark, jeg nu er blevet midaldrende i: fremgang, fremgang, fremgang. Og så har der selvfølgelig været nogle bump og nogle tilbageslag undervejs: oliekrisen i 1970'erne, kartoffelkuren i 1980'erne, finanskrisen i 00'erne. Men mestendels har der været fremgang. Bedre uddannelse, mere forskning, virksomhedernes investeringslyst, innovationskraft, privat foretagsomhed og et veludbygget offentligt velfærdssamfund har gjort Danmark til et stadig bedre land at blive født i, vokse op i og blive gammel i. Og skiftende regeringers reformbeslutninger – ingen nævnt, ingen glemt, og ikke altid lige populære i samtiden – har gjort os til et land med en robust offentlig økonomi, så er der senest var noget at stå imod med, da coronakrisen ramte os.

Det er ikke et perfekt land, men det er nok det bedste, der findes, og vi har et fælles ejerskab til det, hvad enten vi er lønmodtagere eller selvstændige, hvad enten vi er offentligt ansatte eller privatansatte. Det er sådan set summen af millioner af menneskers virke, og alle har bidraget, og der er ingen – ikke noget parti, ikke nogen bevægelse – der kan tillade sig at tage patent på det.

Nu er vi så her: krig i Europa, energikrise, handelskrige, deglobalisering, inflation. Alt det udfordrer os. Den vind, vi snart i en årrække har haft i ryggen, får vi nu direkte ind i fjæset – stiv kuling direkte ind i ansigtet – og spørgsmålet er selvfølgelig, om det bare bliver endnu et bump på vejen fremad, eller om det sætter sig i et stort tilbageslag, og svaret på det spørgsmål afhænger jo helt og udelukkende af vores evne til at håndtere den her udfordring klogt og ansvarligt. Det tror jeg vi alle sammen skal skrive os bag øret, når vi nu også er i valgkamp. Vi skal være lidt tilbageholdende med at rulle gaveboderne frem og slynge om os med store løfter.

Jeg forudser, at det bliver hårdt, men også, at vi kommer videre, for det gør vi jo altid. Men straks efter det står vi med nogle andre udfordringer, som ikke er udefrakommende, som ikke er konjunkturbestemte, men som mere grundlæggende er vores egne udfordringer. Vores velfærdsmodel er udfordret, vi mangler hænder, vi mangler hoveder, vi mangler penge. Så langt øjet rækker, er råderummet tilvejebragt ved fortidige, historiske reformbeslutninger brugt til helt nødvendige forsvarsudgifter i lyset af Putins angrebskrig, og det er blevet brugt på demografi, for vi er selvfølgelig nødt til at indrette os, så vi kan følge med, når der bliver flere ældre, og når der bliver flere børn. Men det er jo sådan set bare at følge med.

Men vi vil jo mere end det. Vi har større ambitioner – det er jeg helt sikker på at vi alle sammen har. Der er ingen her, tror jeg, der ønsker et sundhedsvæsen med lange ventelister og aflyste operationer. Der er ingen her, der ønsker et skolevæsen, hvor for mange børn og unge ikke får robusthed og faglighed til bagefter at kunne finde fodfæste på arbejdsmarkedet. Og der er ingen her, tror jeg, der vil hævde, at vores ældreomsorg i alle sammenhænge lever op til den standard, vi selv ville ønske, hvis det var os, der sad derinde og åbnede døren for hjemmehjælpen, der bankede på. Og ingen her vil forsvare, at vi behandler psykiske sygdomme mere lemfældigt end somatiske sygdomme – det tror jeg ikke. Og der er ingen her, der vil kunne se deres børn eller børnebørn i øjnene, hvis ikke vi når vores klimamål, hvis ikke vi magter at gøre Danmark fri af fossile

brændsler. Jeg tror det ikke. Det er jo fælles udfordringer.

Tiden er ikke til lette løsninger såsom 1.000 flere sygeplejersker eller nogle folketingsvedtagne minimumsstandarder eller til, at vi bare beslutter, at sådan skal virkeligheden se ud, eller til en hurtig lønpulje, eller hvad ved jeg. Tiden for de hurtige snuptagsløsninger er forbi. Vi har brug for med langt større grundighed at gå det hele igennem med friske øjne, omhyggelighed og turde at forandre for at bevare – det er et gammelt konservativt slogan, som vi kunne løfte op til at være at forandre for at forbedre. Ellers svigter vi på den helt store opgave, som jo er at give et land videre i bedre stand til næste generation.

I Moderaterne har vi rigtig mange bud. Det er en sundhedsreform, hvor vi i et lille land med kun 6 millioner indbyggere skaber et sammenhængende dansk sygehusvæsen i stedet for at drive det i fem fordyrende siloer; en nærhedsreform, hvor vi ikke bare taler om at slippe den faglige frihed løs og skabe mere rum for mere ledelse, men indretter vores nære velfærdsinstitutioner, vores skoler, vores plejehjem og vores børnehaver, så det rent faktisk kan ske, og det kommer i nogen grad til også at kræve et opgør med vores gamle idé om det kommunale selvstyre; en borgerpligt, så vores unge indgår i forpligtende fællesskaber med andre unge, som har et helt andet afsæt end dem selv, en anden opvækst, og snuser til hjørner af vores fælles samfund, som de ellers ikke ville opleve, for at få fodfæste i livet, for at få respekt for anderledetænkende, for at sikre den sammenhængskraft, som jo i sin tid blev skabt af højskolebevægelsen og andelsbevægelsen og alt det, der har gjort os til danske; en su-reform, der på en og samme tid sikrer social mobilitet for vores egne og holder Danmark maksimalt åben for udenlandsk talent, for det er tudetosset i en verden, hvor fremtiden tilhører dem, der kan tiltrække det bedste talent, at blive ved med at lukke ned for engelsksprogede uddannelsespladser.

Det er også en modernisering af den stramme udlændingepolitik, så vi står sammen om den uden at acceptere, at det bare nogle gange bliver for skørt, som når f.eks. en 18-årig ikke kan få statsborgerskab, fordi hun på linje med alle hendes medstuderende holdt fri efter den studentereksamen, hun tog som 17-årig pige; en pragmatisk gennemgang af vores skattesystem, så det måler sig med sammenlignelige lande, med hvem vi konkurrerer om arbejdskraften og investeringerne, for når der f.eks. børsnoteres næsten seks gange flere små og mellemstore virksomheder lige på den anden side af Øresund i Sverige end i Danmark, har vi jo grebet det forkert an. Og vi har mange flere forslag.

Vi er ikke et midterparti, der sådan kigger til højre og venstre og lægger det sammen og dividerer det med to. Det kommer der kun leverpostej og stilstand ud af. Vi har ikke monopol på de rigtige løsninger, men vi vil insistere på, at dem, vi skal lægge ryg til, bliver grundige og gennemtænkte, og at vi får taget den speed ud af politik, der alt for ofte driver os til symbolpolitik, små hop på stedet eller forhastede beslutninger, som vi omtaler som historiske, men som aldrig rigtig gennemføres med den ro og den tålmodighed, der skal til, for at vi får de berørte med og får tingene til at bundfælde sig og implementeret, før vi springer videre til den næste beslutning.

Man siger, at ting tager tid, ævl tager evigheder, og vi kan da godt i al evighed bare blive ved med at ævle, men det var måske bedre at tage os tid til at gøre noget af det, vi har talt så ufattelig meget om igennem mange år: bureaukrati, mangel på arbejdskraft, mistrivsel blandt vores unge. Det er derfor, at vi, og vi er jo i en valgkamp, selv om vi nu snakker med os selv – vi glæder os til at komme ud og tale med vælgerne – går til valg for at få størst mulig opbakning til vores løsninger. Vi synes, de er de bedste. Men det er også for at få, og det er mindst lige så vigtigt, opbakning til idéen om en samarbejdende regering for hele Danmark, der med et gennearbejdet arbejdsprogram og ikke en løs forståelsesskitse for en fuld valgperiode giver sig tid, rum og ro til at få løst nogle af disse mere fundamentale udfordringer. Det kræver en bredt sammensat regering.

Så vil jeg bare sige til sidst, at der er blevet talt om to veje i dansk politik, nemlig den røde og den blå. Der er også blevet talt om ægteskaber og samlivsformer i alle mulige fantasifulde nuancer her i dag. Jeg ser sådan på det, at det handler om huset Danmark, hvor vi alle bor – 6 millioner mennesker i en verden med 8 milliarder mennesker. Det er jo i virkeligheden et lille bofællesskab i sådan et stort parcelhuskvarterer. Så er der nogle, der gerne vil bo på den røde stue, og andre, der gerne vil bo på den blå stue, og fint med det, men det regner ind gennem taget, og fundamentet slår revner. Derfor synes jeg, at man skulle indkalde til en forlænget arbejdsweekend og få istandsat det her, og hvis folk så derefter vil smutte tilbage på deres stuer, kan de jo gøre det. Men hvis vi ikke i fællesskab får fundamentet på plads og taget ordnet, har vi alle sammen et problem.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Debattale, Folketingstale, Folketingsvalg, Moderaterne

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-loekke-rasmussen-tale-ved-folketingets-aabningsdebat-2022>